

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Πεντηκοστό Έβδομο

Αποκαλύπτοντας τον προφητικό συμβολισμό του Κύρου στο Βιβλίο του Δανιήλ

Jeff Pippenger
2024-03-25

Στο πρώτο εδάφιο του δέκατου κεφαλαίου πληροφορούμαστε ότι ήταν το τρίτο έτος του Κύρου, ενώ στο πρώτο κεφάλαιο πληροφορούμαστε ότι ο Δανιήλ έζησε μόνο, ή παρέμεινε, έως το πρώτο έτος του Κύρου.

Και ο Δανιήλ διέμεινε έως τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ βασιλέως Κύρου. Δανιήλ 1:21.

Για δύο έτη ο Κύρος είχε κατ' οὐσίαν συμβασιλεύσει μετὰ τοῦ Δαρείου τοῦ Μήδου· ἔτσι, ἦταν τὸ τρίτο ἔτος αὐτοῦ, ἀλλὰ ἦταν καὶ τὸ πρῶτο ἔτος αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Κύρου βασιλέως τῆς Περσίας ἀπεκαλύφθη πρᾶγμα τῷ Δανιήλ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐκλήθη Βαλτασάρ· καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀληθινόν, ἀλλὰ ὁ προσδιορισμένος καιρὸς ἦτο μακρὸς· καὶ ἐνόησε τὸ πρᾶγμα, καὶ εἶχεν σύνεσιν τῆς ὀράσεως. Δανιήλ 10:1.

Προφητικῶς, ο Κύρος εισάγεται στο πρώτο και στο τελευταίο ὄραμα του Δανιήλ. Το πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ, ὅπως ἤδη ἐκτέθηκε σε προηγούμενα ἄρθρα, αντιπροσωπεύει τον πρώτο ἄγγελο της Αποκάλυψης, κεφάλαιο δεκατέσσερα. Ὄταν ο πρώτος ἄγγελος ταυτοποιεῖται στην προφητεία, κατέχει ὅλα τα προφητικά χαρακτηριστικά και των τριῶν ἀγγέλων της Αποκάλυψης δεκατέσσερα. Τα τρία βήματα του αιωνίου ευαγγελίου, τα οποία παριστάνονται στον πρώτο ἄγγελο, εἶναι: «φοβήθητε τὸν Θεόν», «δότε αὐτῷ δόξαν», διότι «ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ».

Επειδὴ ο Δανιήλ και οι τρεις ἄξιοι «εφοβήθησαν τὸν Θεόν», ἐπέλεξαν να απορρίψουν τη διατροφή της Βαβυλώνας και να παραμείνουν χορτοφάγοι. Στη δοκιμασία που ἀκολούθησε ἐνώπιον ὅλων, ο Δανιήλ και οι τρεις ἄξιοι «εδόξασαν τὸν Θεόν» με την υγιή τους ὄψη, σε ἀντίθεση προς ἐκείνους που ἐτρώγαν τη βαβυλωνιακή τροφή. Ὑστερα ἀπὸ τρία ἔτη, ἐφθασε ἡ «ὥρα της κρίσεως», ὅταν ο Ναβουχοδονόσορ τούς υπέβαλε σε εξέταση και τους βρήκε δεκαπλάσια σοφότερους ἀπὸ ὅλους τους σοφούς της Βαβυλώνας.

Τα τρία βήματα του αιωνίου ευαγγελίου παριστάνονται ἐπίσης στο τελευταίο κεφάλαιο του Δανιήλ ὡς ἡ διαδικασία διὰ της ὁποίας ἡ ἀύξηση της γνώσεως καθαρίζει, λευκαίνει και δοκιμάζει ἐκείνους που θεωροῦνται υπεύθυνοι ἀπέναντι στο φῶς που ἀποσφραγίζεται στον καιρό του τέλους. Στο πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ, ὅπως και στο τελευταίο, προσδιορίζονται τα τρία βήματα του πρώτου ἀγγέλου, ο ὁποῖος περιλαμβάνει και τους τρεις ἀγγέλους. Επειδὴ το πρώτο κεφάλαιο εἶναι το αἰώνιο ευαγγέλιο του πρώτου ἀγγέλου, το δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ παριστάνει τον δεύτερο ἄγγελο της Αποκαλύψεως δεκατέσσερα, ὅπου παριστάνεται ἡ δοκιμασία της εἰκόνας του θηρίου ἢ της εἰκόνας του Χριστοῦ, ὅπως συνέβη και κατὰ τη δεύτερη δοκιμασία στα τρία βήματα του πρώτου κεφαλαίου.

Επειδή το πρώτο και το δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ αντιπροσωπεύουν τον πρώτο και τον δεύτερο άγγελο της Αποκαλύψεως δεκατεσσάρων, το τρίτο κεφάλαιο και η δοκιμασία στην πεδιάδα Δουρά αντιπροσωπεύουν το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, με την προειδοποίησή του να μη ληφθεί το χάραγμα του θηρίου. Στο πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ μνημονεύεται το πρώτο έτος του Κύρου, και στο δέκατο κεφάλαιο, το οποίο είναι το τελευταίο όραμα του Δανιήλ, ο Κύρος παρουσιάζεται διά του τρίτου έτους του· αλλά γνωρίζουμε ότι εκείνο το τρίτο έτος είναι το πρώτο του έτος, διότι ο Δανιήλ έφθασε μόνο μέχρι το πρώτο έτος του Κύρου.

Ο Κύρος είναι, λοιπόν, σύμβολο ενός πρώτου έτους που περιέχει τρία έτη. Είναι σύμβολο του αγγέλματος του πρώτου αγγέλου. Το πρώτο έτος του Κύρου μνημονεύεται στο τελευταίο εδάφιο του πρώτου οράματος του Δανιήλ, και έπειτα εκ νέου στο πρώτο εδάφιο του τελευταίου οράματος του Δανιήλ. Είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε τον προφητικό συμβολισμό του Κύρου, και πρωτίστως διαπιστώνουμε ότι αντιπροσωπεύει το άγγελμα του πρώτου αγγέλου. Αυτό μπορεί να εξακριβωθεί προφητικώς από το γεγονός ότι ο Δανιήλ προσδιορίζει το τρίτο του έτος ως πρώτο· αλλά, ακόμη σημαντικότερο, ταυτοποιείται από το πρώτο διάταγμα το οποίο εξέδωσε.

Ο αγώνας που διεξήγε ο Γαβριήλ με τους βασιλείς της Περσίας στο δέκατο κεφάλαιο αφορούσε το να οδηγήσει τον Κύρο στο σημείο να προχωρήσει και να εκδώσει το πρώτο από τρία διατάγματα, τα οποία θα επέτρεπαν στους Ιουδαίους να επιστρέψουν και να ανοικοδομήσουν την Ιερουσαλήμ και τον ναό. Το τρίτο διάταγμα θα σηματοδοτούσε την αρχή της προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, η οποία έληξε όταν ο τρίτος άγγελος έφθασε στις 22 Οκτωβρίου 1844. Το τρίτο διάταγμα αντιπροσώπευε τον τρίτο άγγελο, και επομένως το πρώτο διάταγμα του Κύρου αντιπροσώπευε την άφιξη του πρώτου αγγέλου το 1798. Ο Κύρος αντιπροσωπεύει τον πρώτο άγγελο, και γι' αυτόν τον λόγο, στο βιβλίο του Δανιήλ, το πρώτο έτος του αντιπροσώπευε τρία έτη.

Ο Κύρος, λοιπόν, αντιπροσωπεύει τον «καιρό του τέλους», διότι όταν ο πρώτος άγγελος (Κύρος) έφθασε το 1798, τότε έφθασε και ο «καιρός του τέλους» και το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε. Πιστεύεται ότι το όνομα Κύρος προέρχεται από την αρχαία περσική λέξη «Kūruš», η οποία σημαίνει «ήλιος», σε συνδυασμό με την ελαμιτική λέξη «kursh», που σημαίνει «θρόνος», υποδηλώνοντας σύνδεση με βασιλική εξουσία ή βασιλεία. Ο Ησαΐας αναφέρεται επίσης σε αυτά τα χαρακτηριστικά του Κύρου.

Ὁ λέγων περὶ τοῦ Κύρου· Αὐτός ἐστὶν ὁ ποιμὴν μου, καὶ θέλει ἐκτελέσει πᾶσαν τὴν εὐδοκίαν μου· λέγων μάλιστα πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, Θέλεις οἰκοδομηθῆ· καὶ πρὸς τὸν ναόν, Θέλουσι τεθῆ τὰ θεμέλιά σου. Οὕτω λέγει ὁ Κύριος πρὸς τὸν κεχρισμένον αὐτοῦ, πρὸς τὸν Κύρον, τοῦ οὐοίου τὴν δεξιὰν ἐκράτησα, διὰ νὰ καταβάλλῃ ἔθνη ἔμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ θέλω λύσει τὰς ὀσφύας βασιλέων, διὰ νὰ ἀνοίξω ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὰς δίφυλλας πύλας· καὶ αἱ πύλαι δὲν θέλουσι κλεισθῆ· ἐγὼ θέλω προπορευθῆ ἔμπροσθέν σου, καὶ θέλω εὐθύνει τὰ σκολιά· θέλω συντρίψει τὰς χαλκᾶς πύλας, καὶ κατακόψει τοὺς σιδηροῦς μοχλοῦς· καὶ θέλω σοι δώσει θησαυροὺς σκότους καὶ ἀποκεκρυμμένα πλοῦτη μυστικῶν τόπων, διὰ νὰ γνωρίσης ὅτι ἐγὼ, ὁ Κύριος, ὁ καλῶν σε κατὰ τὸ ὄνομά σου, εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ. Ἔνεκεν Ἰακώβ τοῦ δούλου μου, καὶ Ἰσραὴλ τοῦ ἐκλεκτοῦ μου, σε ἐκάλεσα μάλιστα κατὰ τὸ ὄνομά σου· ἐπέθεσα εἰς σὲ ὄνομα τιμητικόν, καίτοι δὲν με ἐγνώρισας. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος· δὲν

ὑπάρχει Θεὸς ἐκτὸς ἐμοῦ· ἐγὼ σε ἐζώσθην, καίτοι δὲν με ἐγνώρισας· διὰ νὰ γνωρίσωσιν ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου καὶ ἀπὸ δυσμῶν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος. Ἡσαΐας 44:28–45:6.

Ο Κύρος προεικόνιζε τὸν Χριστόν, διότι ἦταν ὁ «κεχρισμένος» τοῦ Κυρίου καὶ ἐκλήθη «ποιμὴν» τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος οἰκοδομεῖ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ θέτει τὸ θεμέλιον τοῦ ναοῦ. Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ συνδέεται μὲ τὸ ἄνοιγμα τῶν κεκλεισμένων πυλῶν, καθὼς ὁ Χριστὸς εἶναι Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀνοίγει καὶ οὐδεὶς κλείει, καὶ κλείει καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει. Καὶ εἰς τὸν Κύρον δίδονται «οἱ θησαυροὶ τοῦ σκότους καὶ οἱ ἀπόκρυφοὶ πλοῦτοι τῶν κρυφίων τόπων». Ὁ Κύρος ἐκπληροῖ διάφορα ὀρόσημα ἐπάνω στὴ γραμμὴ τῶν μεταρρυθμιστικῶν κινήματων.

Σηματοδοτεῖ τὸν καιρὸ τοῦ τέλους, ὅταν καταφθάνει ὁ πρῶτος ἄγγελος, ὅταν τὸ βιβλίον τοῦ Δανιὴλ ἀποσφραγίζεται καὶ τότε ἐπέρχεται αὐξήσις τῆς γνώσεως, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ «τοὺς θησαυροὺς τοῦ σκότους καὶ τὰ κεκρυμμένα πλοῦτη τῶν μυστικῶν τόπων». Οἱ «θησαυροὶ τοῦ σκότους καὶ τὰ κεκρυμμένα πλοῦτη τῶν μυστικῶν τόπων» ἀποτελοῦν τὸ «θεμέλιον» ποῦ «οἰκοδομεῖται» καὶ τὸν «ναό» ποῦ πρόκειται νὰ «τεθεῖ». Ὁ Χριστὸς, ὁ ὁποῖος προτυπωνόταν ἀπὸ τὸν Κύρο, εἶναι ὁ «κεχρισμένος» τοῦ Κυρίου, καθὼς ὁ Χριστὸς ἐχρίσθη κατὰ τὸ βάπτισμά Του. Ὁ Κύρος, επομένως, δὲν εἶναι μόνον ἡ ἔλευσις τοῦ πρῶτου ἀγγέλου· εἶναι ἐπίσης ὁ δεῦτερος ἄγγελος, ὁ ὁποῖος ἐνδυναμώνει τὸν πρῶτον ἄγγελο ὅταν καταβαίνει, ὅπως τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατήλθε ὅταν ὁ Χριστὸς ἐχρίσθη. Στις 22 Ὀκτωβρίου 1844 ὁ Χριστὸς ἀνοίξε τὴ θύρα ἢ «πύλην» πρὸς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἡ ὁποία ἦταν πύλη κεκλεισμένη. Ὁ Κύρος σηματοδοτεῖ ἐπίσης τὴν ἔλευσις τοῦ τρίτου ἀγγέλου.

Ὁ Κύρος εἶναι ὁ πρῶτος ἄγγελος, καὶ ὁ πρῶτος ἄγγελος κατέχει ὅλα τὰ στοιχεῖα καὶ τῶν τριῶν ἀγγέλων. Ὁ Κύρος εἶναι ὁ καιρὸς τοῦ τέλους τὸ 1798, ὅταν ἐφθάσε ὁ πρῶτος ἄγγελος. Ὁ Κύρος ἀντιπροσωπεύει τὴν 11η Ἀυγούστου 1840, ὅταν τὸ μήνυμα τοῦ πρῶτου ἀγγέλου ἐνδυναμώθηκε (χρίστηκε). Ἀντιπροσωπεύει τὸ ἔργο τῆς θεμελιώσεως, ὅπως αὐτὸ παρασταίνεται με τὴν παραγωγὴν τοῦ χάρτη τοῦ 1843 τὸν Μάιο τοῦ 1842. Ἀντιπροσωπεύει τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ ναοῦ, καθὼς οἱ δύο τάξεις διαχωρίσθησαν κατὰ τὴν πρώτη ἀπογοήτευσιν στις 19 Ἀπριλίου 1844, καὶ ἀντιπροσωπεύει τὸν δεῦτερον διαχωρισμὸν κατὰ τὴν μεγάλη ἀπογοήτευσιν τῆς 22ας Ὀκτωβρίου 1844.

Ὅλα τὰ ὀρόσημα τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ κινήματος τῶν Μιλλεριτῶν προτυπώθηκαν ἀπὸ τὸν Κύρο, καὶ συνεπῶς τὰ ὀρόσημα ἐκεῖνα προτυπώνουν ἐπίσης τὰ ὀρόσημα τοῦ κινήματος τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Τὸ κίνημα τῶν Μιλλεριτῶν προηγήθη ἀπὸ τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα ὁ Χριστὸς προσδιόρισε ὅτι θὰ προηγούνταν τῆς ἱστορίας τῶν Μιλλεριτῶν.

«Ἡ προφητεία ὄχι μόνον προλέγει τὸν τρόπο καὶ τὸν σκοπὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ παρουσιάζει καὶ σημεῖα, μέσω τῶν ὁποίων οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ γνωρίζουν πότε αὐτὴ πλησιάζει. Εἶπε ὁ Ἰησοῦς: «Καὶ θέλουσι γείνει σημεῖα εἰς τὸν ἥλιον, καὶ εἰς τὴν σελήνην, καὶ εἰς τὰ ἀστρα». Λουκάς 21:25. «Ὁ δε ἥλιος θέλει σκοτισθῆ, καὶ ἡ σελήνη δὲν θέλει δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς, καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ θέλουσι πέσει, καὶ αἱ δυνάμεις αἰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς θέλουσι σαλευθῆ. Καὶ τότε θέλουσιν ἰδεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις μετὰ δυνάμεως πολλῆς καὶ δόξης». Μάρκος 13:24–26. Ὁ ἀποκαλυπτὴς περιγράφει ὡς ἐξῆς τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ σημεῖα ποῦ θὰ προηγηθῶν τῆς δευτέρας παρουσίας: «Καὶ ἐγένετο σεισμὸς μέγας· καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας ὡς σάκκος τρίχινος, καὶ ἡ σελήνη ἐγένετο ὡς αἷμα».

Αποκάλυψις 6:12.»

«Αυτά τα σημεία έγιναν ορατά πριν από την έναρξη του δέκατου ένατου αιώνα. Σε εκπλήρωση αυτής της προφητείας σημειώθηκε, κατά το έτος 1755, ο φοβερότερος σεισμός που έχει ποτέ καταγραφεί.» The Great Controversy, 304.

Τα σημεία τα οποία ανήγγειλαν τη Δευτέρα Παρουσία άρχισαν λίγο πριν από το 1798, το 1755. Το 1798 ήταν η λήξη της αιχμαλωσίας του πνευματικού Ισραήλ στην πνευματική Βαβυλώνα, την οποία η Αδελφή Γουάιτ διδάσκει ότι προτυπώθηκε από την κυριολεκτική αιχμαλωσία του κυριολεκτικού Ισραήλ στην κυριολεκτική Βαβυλώνα, η οποία έληξε στο τέλος των εβδομήντα ετών της αιχμαλωσίας, όταν ο Κύριος εισήλθε δια των ανοικτών πυλών και κατέλαβε τη Βαβυλώνα, και θανάτωσε τον Βαλτάσαρ.

«Σήμερα η εκκλησία του Θεού είναι ελεύθερη να προωθήσει έως την ολοκλήρωση το θείο σχέδιο για τη σωτηρία μιας απολωλίας φυλής. Επί πολλούς αιώνες ο λαός του Θεού υπέστη περιορισμό των ελευθεριών του. Το κήρυγμα του ευαγγελίου στην καθαρότητά του είχε απαγορευθεί, και οι βαρύτερες ποινές επιβάλλονταν σε όσους τολμούσαν να παρακούσουν τα προστάγματα των ανθρώπων. Ως αποτέλεσμα, ο μέγας ηθικός αμπελώνας του Κυρίου είχε σχεδόν ολοσχερώς μείνει ακαλλιέργητος. Ο λαός στερήθηκε το φως του λόγου του Θεού. Το σκότος της πλάνης και της δεισδαιμονίας απειλούσε να εξαλείψει τη γνώση της αληθινής θρησκείας. Η εκκλησία του Θεού επί της γης βρισκόταν πράγματι σε αιχμαλωσία κατά τη μακρά αυτή περίοδο αμείλικτου διωγμού, όπως ακριβώς οι υιοί του Ισραήλ κρατούνταν αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα κατά την περίοδο της εξορίας.» Προφήτες και Βασιλείς, 714.

Το τέλος των εβδομήκοντα ετών στη Βαβυλώνα προεικόνιζε το 1798, και υπήρχαν σημεία που προηγήθηκαν του 1798, τα οποία ανήγγελλαν ότι η επιστροφή του Χριστού ήταν επικείμενη.

«Η εμφάνιση του στρατού του Κύρου μπροστά στα τείχη της Βαβυλώνας ήταν για τους Ιουδαίους σημείο ότι η απελευθέρωσή τους από την αιχμαλωσία πλησίαζε. Περισσότερο από έναν αιώνα πριν από τη γέννηση του Κύρου, η Θεόπνευστη Αποκάλυψη τον είχε αναφέρει ονομαστικά και είχε φροντίσει να καταγραφεί το ακριβές έργο που επρόκειτο να επιτελέσει, καταλαμβάνοντας την πόλη της Βαβυλώνας αιφνιδιαστικά και προετοιμάζοντας την οδό για την απελευθέρωση των τέκνων της αιχμαλωσίας.» Προφήτες και Βασιλείς, 551.

Ο Κύρος, επίσης, προετύπωνε τὰ σημεία πὸν προηγήθηκαν τοῦ 1798. Οἱ ἱστορικοὶ εἶναι μᾶλλον ἄοριστοι ὅσον ἀφορᾷ τὴ βασιλεία τοῦ Δαρείου καὶ τοῦ Κύρου, ἀλλὰ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι σαφής. Ἡ Μηδοπερσικὴ Αὐτοκρατορία διαδέχθηκε τὴν Αὐτοκρατορία τῆς Βαβυλώνας, καὶ ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Μήδων καὶ Περσῶν ἦταν ὁ Δαρεῖος, μολονότι ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κύρου ἦταν ὁ στρατηγὸς πὸν κατέλαβε τὴ Βαβυλώνα, τὴ νύχτα τοῦ τελευταίου συμποσίου τοῦ Βαλτάσαρ. Ὁ Κύρος καὶ ὁ Δαρεῖος ἀμφότεροι προτυπώνουν τὸ χρονικὸ σημεῖο τοῦ τέλους τῆς αιχμαλωσίας τῶν εβδομήκοντα ἐτῶν, τὸ ὁποῖο ἀντιπροσωπεύει τὸν καιρὸ τοῦ τέλους τὸ 1798, καὶ τὸ ὁποῖο, ἐπίσης, προτυπώνει τὸν καιρὸ τοῦ τέλους τὸ 1989.

Ο καιρός του τέλους στην ιστορία του Μωυσή επισημάνθηκε από τις γεννήσεις του Ααρών και του Μωυσή, με διαφορά τριών ετών. Η ιστορία εκείνη προτυποποίησε κατά τον τελειότερο τρόπο την ιστορία του Χριστού, και ο καιρός του τέλους σε εκείνη την ιστορία επισημάνθηκε από τη γέννηση

του Ιωάννη, και έξι μήνες αργότερα από τη γέννηση του εξαδέλφου του, του Ιησού. Ο καιρός του τέλους έχει δύο ορόσημα, και ο Δαρείος και ο Κύρος αμφότεροι σηματοδοτούν το τέλος της αιχμαλωσίας των εβδομήντα ετών, η οποία προτυποποίησε το τέλος της αιχμαλωσίας των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών. Το θανατηφόρο τραύμα του παπικού θηρίου το 1798 ακολουθήθηκε το επόμενο έτος από τον θάνατο εκείνου που είχε ιππεύσει επάνω του και είχε βασιλεύσει επ' αυτού του θηρίου. Το 1989 ο Ρήγκαν και ο πρώτος Μπους ήταν αμφότεροι πρόεδροι.

Ο Κύρος σηματοδοτεί τα σημεία που αναγγέλλουν την επικείμενη περίοδο του τέλους, και σηματοδοτεί τον καιρό του τέλους. Σηματοδοτεί την αύξηση της γνώσεως και την ενδυνάμωση του πρώτου αγγέλματος όταν ένας άγγελος καταβαίνει, και σηματοδοτεί το έργο που τότε αναλαμβάνεται, με τη θεμελίωση, το έργο της οικοδομήσεως του ναού, και την άφιξη του τρίτου αγγέλου όταν ο Αγγελιαφόρος της Διαθήκης έρχεται αιφνιδίως στον ναό Του.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος Κύρου, βασιλέως τῶν Περσῶν, ἀπεκαλύφθη πρᾶγμα εἰς τὸν Δανιήλ, τοῦ οὐοίου τὸ ὄνομα ἐκλήθη Βαλτασάσαρ· καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀληθινόν, ἀλλὰ ὁ προσδιορισμένος καιρὸς ἦτο μακρὸς· καὶ ἐνόησε τὸ πρᾶγμα, καὶ ἔλαβε σύνεσιν τῆς ὀράσεως. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐγὼ ὁ Δανιήλ ἐπένθουν τρεῖς ὀλοκλήρους ἐβδομάδας. Ἄρτον ἐπιθυμητὸν δὲν ἔφαγον, οὐδὲ κρέας οὐδὲ οἶνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου, οὐδὲ ἠλείφθην παντελῶς, ἕως ὅτου συνεπληρώθησαν τρεῖς ὀλόκληροι ἐβδομάδες. Καὶ τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ τοῦ πρώτου μηνός, ἐνῶ ἤμην πλησίον τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, ὅστις εἶναι ὁ Τίγρις. Δανιήλ 10:1–4.

Τα σύμβολα του Κύρου και του Βαλτάσαρ αντιπροσωπεύουν μία συγκεκριμένη προφητική ιστορία κατά τις έσχατες ημέρες. Το σύμβολο του Βαλτάσαρ μάς πληροφορεί ότι ο λαός που αντιπροσωπεύεται είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι είναι η τελική γενεά του λαού της διαθήκης. Τοποθετούνται μέσα στην προφητική ιστορία που αντιπροσωπεύεται από τον Κύρο, ο οποίος αντιπροσωπεύει την ιστορία που προηγήθηκε του 1798, του 1989 και της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, διότι ο Κύρος αντιπροσωπεύει όλα αυτά τα ορόσημα. Αντιπροσωπεύει επίσης την απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020, και ακόμη και τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Το κλειδί για να εξακριβωθεί πού τοποθετείται προφητικώς το τελευταίο ὄραμα του Δανιήλ προσδιορίζεται από ὅ,τι γνωρίζει ο Δανιήλ.

Στο πρώτο εδάφιο ο Δανιήλ (Βαλτασάρ) έχει κατανόηση τόσο του «πράγματος» όσο και της «οράσεως». Το «πράγμα» είναι η εβραϊκή λέξη «dabar», που σημαίνει «λόγος», και χρησιμοποιείται από τον Γαβριήλ για να παραστήσει την ὄραση «chazon» των δύο χιλιάδων πεντακοσίων εικοσι ετών («επτά καιροί»). Η «ὄραση» στο πρώτο εδάφιο, την οποία κατανοεί ο Δανιήλ, είναι η ὄραση «mareh» των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Ο λαός της διαθήκης του Θεού των εσχάτων ημερών δεν κατανοούσε τους «επτά καιρούς» κατά τον καιρό του τέλους το 1989. Δεν κατανόησαν τους «επτά καιρούς» παρά μόνον μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001, επομένως ο Δανιήλ πρέπει να βρίσκεται στον χρόνο του προφητικού μεταρρυθμιστικού κινήματος, το οποίο παριστάνεται από τον Κύρο, μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001, διότι ο Δανιήλ, εκπροσωπώντας την τελική προφητική κίνηση, κατανοεί τόσο το «πράγμα» όσο και την «ὄραση».

Ο Δανιήλ παρουσιάζεται ότι βρίσκεται σε μία περίοδο πένθους εικοσι μίας ημερών. «Εν εκείναις ταις ἡμέραις» του πένθους ο Δανιήλ κατέστησε νοητό το «πράγμα», και είχε επίσης κατανόηση της «οράσεως». Η αλήθεια που παριστάνεται από το «πράγμα» αποκαλύφθηκε στον Δανιήλ κατά

τις ημέρες του πένθους. Ο λαός του Θεού παριστάνεται ως «πενθών» στις γραμμές μεταρρυθμίσεως ακριβώς πριν από τη Μεσονύκτιο Κραυγή. Το πένθος παριστάνεται από τη Μάρθα και τη Μαρία που πενθούν για τον Λάζαρο, ακριβώς πριν από τη Θριαμβευτική Είσοδο. Αυτό απεικονίστηκε από την αποθάρρυνση μετά την πρώτη απογοήτευση στην ιστορία των Μιλλεριτών, όπως εκφράστηκε από τον Ιερεμία.

Εύρέθησαν οί λόγοι σου, και τούς κατέφαγον· και ὁ λόγος σου ἐγένετο εἰς ἐμέ χαρὰ και εὐφροσύνη τῆς καρδίας μου· διότι τὸ ὄνομά σου ἐπεκλήθη ἐπ’ ἐμέ, Κύριε, Θεὲ τῶν δυνάμεων. Δὲν ἐκάθισα ἐν συνάξει ἐμπαικτῶν, οὐδὲ εὐφράνθηκα· ἐκάθισα μόνος ἐξαιτίας τῆς χειρὸς σου, διότι με ἐγέμισες ἀγανάκτηση. Διὰ τί εἶναι ὁ πόνος μου διαπαντός, καὶ ἡ πληγὴ μου ἀνίατη, ἡ ὁποία ἀρνεῖται νὰ ιαθῆ; Μὴ θὰ γίνης ἐντελῶς δι’ ἐμέ ὡς ψεύστης, καὶ ὡς ὕδατα ποῦ ἐκλείπουν; Ιερεμίας 15:16–18.

Ο Ιερεμίας δεν «εχάρη», όπως έπραξαν οι πολίτες των Σοδόμων και της Αιγύπτου στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, για τον θάνατο των δύο μαρτύρων. Το «να μη χαίρεται» σημαίνει να πενθεί. Ο πένθος του Βαλτάσαρ προσδιορίζει το πένθος που συνδέεται με τον θάνατο των δύο μαρτύρων. Στις 18 Ιουλίου 2020 και στις 3 Νοεμβρίου 2020, οι δύο μάρτυρες του αληθινού προτεσταντικού κέρατος και των ρεπουμπλικανικών κεράτων του θηρίου της γης εφονεύθησαν στους δρόμους των Σοδόμων και της Αιγύπτου, όπου και ο Κύριός μας εσταυρώθη. Όταν ο Κύριός μας εσταυρώθη, οι μαθητές Του άρχισαν να πενθούν. Αυτοί οι δύο μάρτυρες παριστάνονταν στην Αποκάλυψη, στο ενδέκατο κεφάλαιο, ως ο Μωυσής και ο Ηλίας.

Υπάρχουν πέντε αναφορές στον Χριστό ως Μιχαήλ μέσα στις Γραφές: τρεις στο βιβλίο του Δανιήλ, μία στο βιβλίο του Ιούδα και μία ακόμη στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. Στο δέκατο κεφάλαιο, το οποίο εξετάζουμε τώρα, ο Μιχαήλ μνημονεύεται δύο φορές, στα εδάφια δεκατρία και είκοσι ένα, και κατόπιν πάλι στο δωδέκατο κεφάλαιο, εδάφιο ένα. Ταυτοποιείται στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο δώδεκα, εδάφιο επτά. Στον Ιούδα, ο Μιχαήλ παρουσιάζεται να ανασταίνει τον Μωυσή, ο οποίος, στην Αποκάλυψη κεφάλαιο ένδεκα, είναι ένας από τους μάρτυρες που κείται νεκρός στην οδό.

Θέλω λοιπόν να σας υπενθυμίσω, αν και άλλοτε το γνωρίζατε αυτό, ότι ο Κύριος, αφού έσωσε τον λαό από τη γη της Αιγύπτου, κατόπιν κατέστρεψε εκείνους που δεν πίστευσαν. Και τους αγγέλους οι οποίοι δεν εφύλαξαν την αρχική τους τάξη, αλλά εγκατέλειψαν το ίδιο τους κατοικητήριο, τους έχει φυλαγμένους με αιώνιες αλυσίδες υπό το σκότος για την κρίση της μεγάλης ημέρας. Καθώς τα Σόδομα και τα Γόμορρα και οι πόλεις γύρω από αυτά, που κατά παρόμοιο τρόπο παραδόθηκαν σε πορνεία και επήγαν κατόπιν ξένης σαρκός, προβάλλονται ως παράδειγμα, υποφέροντας την εκδίκηση αιωνίου πυρός. Παρομοίως και αυτοί οι μιαρσί ονειροπόλοι μολύνουν τη σάρκα, καταφρονούν την εξουσία και βλασφημούν τις δόξες. Ο δε Μιχαήλ ο αρχάγγελος, όταν φιλονικώντας με τον διάβολο διελέγετο περί του σώματος του Μωυσέως, δεν ετόλμησε να εκφέρει εναντίον του βλάσφημη κατηγορία, αλλά είπε: Ο Κύριος να σε επιτιμήσει. Ιούδα 5–9.

Στην επιστολή του Ιούδα, μέσα στο πλαίσιο τόσο των Σοδόμων όσο και της Αιγύπτου, η οποία αντιπροσωπεύει τη μεγάλη πόλη όπου ο Μωυσής και ο Ηλίας θανατώνονται στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, ο Χριστός, ο οποίος παριστάνεται από τον Μιχαήλ, ανασταίνει το

σώμα του Μωυσέως. Ο Μωυσής και ο Ηλίας ήσαν νεκροί επί τρεισήμισι συμβολικές ημέρες στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, και οι ημέρες του πένθους για τον Βαλτάσαρ λήγουν όταν ο Μιχαήλ καταβαίνει από τον ουρανό. Στίχο επί στίχου, το δέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφια 1 έως 4, προσδιορίζει την περίοδο του πένθους, η οποία ολοκληρώνεται όταν οι δύο μάρτυρες ανασταίνονται από τον Μιχαήλ.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Ο Πατέρας εξέλεξε τον Μωυσή και τον Ηλία ως αγγελιοφόρους Του προς τον Χριστό, για να Τον δοξάσουν με το φως του Ουρανού και να συνομιλήσουν μαζί Του σχετικά με την επικείμενη αγωνία Του, επειδή είχαν ζήσει επάνω στη γη ως άνθρωποι· είχαν γνωρίσει την ανθρώπινη θλίψη και τον πόνο και μπορούσαν να συμμερισθούν τη δοκιμασία του Ιησού κατά την επίγεια ζωή Του. Ο Ηλίας, υπό την ιδιότητά του ως προφήτης προς τον Ισραήλ, είχε αντιπροσωπεύσει τον Χριστό, και το έργο του είχε υπάρξει, κατά κάποιον βαθμό, όμοιο με εκείνο του Σωτήρος. Και ο Μωυσής, ως ηγέτης του Ισραήλ, είχε σταθεί στη θέση του Χριστού, συνομιλώντας μαζί Του και ακολουθώντας τις οδηγίες Του· γι' αυτό αυτοί οι δύο, από όλα τα πλήθη που είχαν συγκεντρωθεί γύρω από τον θρόνο του Θεού, ήταν οι καταλληλότεροι να διακονήσουν στον Υιό του Θεού.

«Όταν ο Μωυσής, εξοργισμένος εξαιτίας της απιστίας των υιών Ισραήλ, εκτύπησε εν οργή τον βράχο και τους έδωσε το ύδωρ για το οποίο εκραύγαζαν, ιδιοποιήθηκε τη δόξα· διότι ο νους του είχε τόσο απορροφηθεί από την αχαριστία και την απειθή διάθεση του Ισραήλ, ώστε παρέλειψε να τιμήσει τον Θεό και να μεγαλύνει το όνομά Του, εκτελώντας την πράξη την οποία Εκείνος τον είχε προστάξει να πράξει. Ήταν στο σχέδιο του Παντοδυνάμου να φέρνει συχνά τους υιούς Ισραήλ σε στενοχώριες, και έπειτα, μέσα στη μεγάλη τους ανάγκη, να τους ελευθερώνει με τη δύναμή Του, ώστε να αναγνωρίζουν την ιδιαίτερη μέριμνά Του γι' αυτούς και να δοξάζουν το όνομά Του. Αλλά ο Μωυσής, υποχωρώντας στις φυσικές παρορμήσεις της καρδιάς του, ιδιοποιήθηκε για τον εαυτό του την τιμή που ανήκε στον Θεό, έπεσε υπό την εξουσία του Σατανά και του απαγορεύθηκε να εισέλθει στη γη της επαγγελίας. Εάν ο Μωυσής είχε παραμείνει σταθερός, ο Κύριος θα τον είχε οδηγήσει στη γη της επαγγελίας και τότε θα τον είχε μεταθέσει στον Ουρανό, χωρίς να δει θάνατο.»

«Όπως συνέβη, ο Μωυσής πέρασε μέσα από τον θάνατο, αλλά ο Υιός του Θεού κατέβηκε από τον Ουρανό και τον ανέστησε προτού το σώμα του γνωρίσει φθορά. Αν και ο Σατανάς αντιμάχησε με τον Μιχαήλ για το σώμα του Μωυσή και το διεκδίκησε ως νόμιμο θήραμά του, δεν μπόρεσε να υπερισχύσει εναντίον του Υιού του Θεού, και ο Μωυσής, με αναστημένο και δοξασμένο σώμα, μεταφέρθηκε στις αυλές του Ουρανού και ήταν πλέον ένας από τους δύο τιμημένους, στους οποίους ο Πατέρας είχε αναθέσει να παρίστανται ενώπιον του Υιού Του.»

«Επιτρέποντας στον εαυτό τους να καταβληθεί τόσο πολύ από τον ύπνο, οι μαθητές είχαν χάσει τη συνομιλία μεταξύ των ουρανίων αγγελιοφόρων και του δοξασμένου Λυτρωτή. Αλλά καθώς ξυπνούν ξαφνικά από βαθύ ύπνο και αντικρίζουν ενώπιόν τους το εξαίσιο όραμα, γεμίζουν από έκσταση και δέος. Καθώς ατενίζουν τη λαμπροφόρο μορφή του αγαπημένου τους Διδασκάλου, αναγκάζονται να σκεπάσουν τα μάτια τους με τα χέρια τους, επειδή διαφορετικά δεν μπορούν να υπομείνουν την ανέκφραστη δόξα που περιβάλλει το πρόσωπό του και η οποία εκπέμπει ακτίνες φωτός όπως εκείνες του ήλιου. Για σύντομο διάστημα οι

μαθητές βλέπουν τον Κύριό τους δοξασμένο και υψωμένο μπροστά στα μάτια τους, και τιμώμενο από τα λαμπροφώρα όντα, τα οποία αναγνωρίζουν ως τους ευνοημένους του Θεού.»
The Spirit of Prophecy, τόμος 2, 329, 330.